

af 1920. Det er tilstrækkelig ofte, baade af Landbrugsministeren og af Landbrugets andre førende Mænd, blandt andre ogsaa det ærede Medlem Hr. Pinstrup, udtalt og bekræftet i Nationalbankens Valutakommision, at Landbruget erkender den store Skade, der gøres hele Landets økonomiske Liv, derunder ogsaa Landbruget, ved den stærkt faldende Krone, og at Landbruget var fuldt villigt til at deltage i alle virksomme Bestræbelser for at forbedre Kronens Kurs. Det er derfor ganske uberettiget at udslynge en saadan Paastand som den, at Landbruget ikke skulde ønske en bedre Kronekurs, men tværtimod betragtede den nuværende lave Kronekurs som noget i og for sig heldigt. Naar vi i sin Tid afviste det, som det ærede Medlem kaldte for Forgængernes Bestræbelser, og naar vi afviste Forslagene af Valutakommisionen af 1920, var det, fordi vore ærede Forgængeres Bestræbelser alle pegede i Retning af Statsformynderi, Importregulering, Rationering, Indskrænkninger for det private Forretningsliv paa alle Leder og Kanter. Derfor var det, vi afviste det, ikke af nogen som helst manglende Iver for at forbedre Kronens Kurs. Fremdeles spurgte det ærede Medlem, hvorfor Regeringen dog ikke havde gjort noget for at faa Seddeludstedelsen indskrænket, naar vi ansaa det for heldigt, og hvorfor vi, naar vi mente, at det var heldigt at forbedre Handelsbalancen, da ikke havde gjort noget herimod. Det undrer mig, at det ærede Medlem idelig kredser om disse Ting; han skulde i sin egen Interesse lade være dermed, thi hvad er det, som var Hovedaarsagen til den danske Krones Fald, Hovedaarsagen til den økonomiske Krise, som udover den almindelige, europæiske Krise har ramt os? Det er netop den kolossale Merindførsel i 1919 og delvis i 1920, Merindførselen i 1919 var 1 654 Mill. Kr., i 1920 1 352, men i 1921 faldt den til 161 og i 1922 til 275, og i det sidst forløbne Aar, 1923, hvor den maa antages at have været 360 Mill. Kr., er den meget dybt under den Merindførsel, som fandt Sted det sidste Helaar, i hvilket den radikale Regering styrede, Aaret 1919. Det er den overdrevene Merindførsel den Gang, som beroede paa ganske usunde og usolide Spekulationsforetagender, der er Kilden og Hovedaarsagen til det meste af de økonomiske Ulykker, som har ramt os.

Ogsaa med Hensyn til Valutakurserne sagde det ærede Medlem, at nu stod vi med en Valutakurs, som udgjorde Resultatet af den nuværende Regerings økonomiske Politik. Hvilken Valutakurs stod

det ærede Medlems Regering med i de tre sidste Maaneder, den regerede? Den stod med en Dollarkurs pr. 31. Januar 1920 paa 631, pr. 28. Februar samme Aar paa 667 og pr. 31. Marts 556. Det var altsaa en meget høj Kurs. Hvis jeg vilde tillade mig at ræsonnere paa samme Maade, som det ærede Medlem gør, kunde jeg vende dette fuldkomne imod ham. Det gør jeg imidlertid ikke, og det falder mig ikke ind at tillægge den radikale Regering paa den Maade Skylden for, hvorledes Kronekursen stod; der var mange andre Aarsager, der var samvirkende. Men med Hensyn til den Politik, der blev ført, lader det sig ikke nægte, at der var forskellige Regeringsforanstaltninger fra den radikale Regerings Side, som direkte har medvirket til at forøge Inflationen. Hermed sigter jeg til det overordentlig stærkt udviklede offentlige Understøttelsesvæsen — herved tænker jeg paa de Principper, der fulgtes med Hensyn til Arbejdsløshedsunderstøttelsen — og til den overordentlige Tilvækst i de offentlige Udgifter. Dette er kun, siger jeg, enkelte Ting, der tydeligt viser, at det ærede Medlem, hvad alle disse Sager angaar, bor i et Glas-hus og skulde vogte sig meget for at kaste med Sten.

Jeg tror, at naar den nuværende Regering har afskaffet, Skridt for Skridt, disse forskellige ekstraordinære Understøttelseslove, har bragt Arbejdsløshedsunderstøttelsen ind i et sundere Plan, har formindsket Tjenestemændenes Antal med adskillige Tusinde, har formindsket Udgiftsbudgettet med ca. 200 Mill. Kr. og foretaget forskellige andre Foranstaltninger i samme Retning, saa har denne Virksomhed fra Regeringens Side i Virkeligheden stilet mod de samme Maal som de Lovforslag, her foreligger, nemlig Formindskelse af Inflationen af Seddeludstedelsen; jeg tror ikke, det vil være muligt at benægte dette.

Med Hensyn til Forslaget fra Valutakommisionen af 1920 har det ærede Medlem i Dag gentaget noget, som han oftere har sagt, nemlig at Regeringen den Gang skulde have tiltraadt dette Forslag. Som Støtte for denne Paastand har det ærede Medlem kun det meget spinke Grundlag, at daværende Departementschef Riis-Hansen erkyndigede sig hos det radikale Parti — med Regeringens Vidende og Villie — om, hvorledes det radikale og det socialdemokratiske Parti kunde tænke at stille sig til dette Forslag, om det kunde tænkes, at Partierne vilde tiltræde det eller ej. Det var en ganske naturlig Orientering, Re-